

KIS NAP

KI VESZ BÁBUT? (Lásd a 207. l.)

13. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK,

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

AKÜLÖNBEN mindig vidám Ferkó is csön-des volt; apja egész nap nem szólt hozzá, anyja sem s a szegény fiu este, midőn az egész család együtt volt az étteremben, szomoruan ült egy sarokban s csak kis majmocskája czirogatásában talált vigasztalást. A kis Nelli addig sirt Jenő elutazása miatt, míg végre elaludt s ágyba tettek, Etelka pedig folytonosan könyezve ült az asztal mellett.

Egyedül Pali volt az, ki nem látszott részt venni az általános szomorúságában. Háttal ült a többi gyermek felé s valami játékfélébe mélyen elmerültnék látszott. Jenő azonban, ki föl s alá járt a szobában, látta Palinak halvány, épen nem vig kedvre mutató arcját s egyszerre elébe lépett, mondván:

„Pali te! Oly gyönyörű est van, jöjj ki velem a kertbe kissé sétálni. Ki tudja, mikor tehetjük ismét együtt!”

Palit annyira meglepte bátyja megszólítása, hogy szinte összerezzenve ugrott föl.

„Mindjárt . . . mindjárt megyek . . . csak befejezem ezt a játékot“ . . . mondá zavarban.

„Ráérsz játszani holnap és később is, — de engem már csak néhány óráig láthatsz,“ szólt Jenő.

„Megyek, megyek, csak kalapomat lehozom.“

„Kell is most kalap! Olyan meleg van, mint ha Olaszországban volnánk . . . nagyon kellemes a holdvilágnál sétálni.“

Pali abbahagyta játékát, zavartan körültekintett a szobában levőkön s aztán követte bátyját a kertbe.

„Mily gyönyörű est! ugy-e Pali?“ szólt Jenő, midőn kiérték s karonfogva végigsétáltak a virágok közt. „Hogy ragyog és csillog az a millió és millió csillag!”

„Igaz, de én nem nagyon szeretem a csillagokat bámulni,“ felelt Pali komoran.

„Mért nem?“

„Nem tudnám határozottan megmondani, de mindig olyan kellemetlen érzést támaszt bennem, ha a csillagos égre nézek. Nem mondhatnám, hogy épen félelem fog el, de mégis leginkább e szóval magyarázhatom meg.“

Jenő mosolygott s még jobban megszorítva öcsese karját, mondá:

„Sajátságos, — de én is épen úgy vagyok. Azt hittem, hogy e különös érzés csak bennem támad, és szégyeltem megvallani, és pedig nagy gyávaság; most látom, midőn te olyan nyiltan, minden álszégyen nélkül bevallottad. Pedig egész életemben arra törekedtem mindig leginkább, hogy erőm legyen minden hibámat és gyöngeségemet bevallani.

„Bolondság!“ szolt Pali kedvetlenül.

„Nem bolondság biz' az,“ felelt Jenő komolyan. „Emlékszem, hogy midőn a tengeren jártam, egyszer a nagy távesövön át néztem a csillagokat s a hajó nagyot zökchent alá egy magas hullámról. Ijedten ott hagytam a távesövet. A kapitány, ki ezt látta, kérdezé: „Mi baj?“ s én azt feleltem: „Semmi!“ mert szégyeltem bevallani, hogy megijedtem. A kapitány meglegedett válaszómmal, de mondhatom neked, Pali, hogy ez az egy szó, „semmi“ napokig torkomban ragadt s mindig fojtogatott.

„Ugyan miért?“ kérdé Pali.

„Miért? Mert hazudtam, mikor azt mondtam.“

„No bizony! Ilyen apróságot én nem neveznék hazugságnak. Ezerszer mond efféle mindenki, anélkül hogy valami rosztat akarna.“

„Én másként gondolkozom. Hazugság volt, midőn e szocskát „semmi“ mondtam és ennek tudata nyugtalanná, kedvetlenné tett mindaddig, míg végre egy este, midőn a kapitány, ki szenvedélyes csillagász volt, épen ama távesövön át a csillagokat vizsgálta, módját találtam, hogy megvalljam neki az igazat. A kapitány nagyon derék férfiú volt s teljesen megértett engem és aztán sokáig csevegtünk erről s hasonló dolgokról. És épen azt akartam az imént mondani, hogy az ember az efféle dolgokban meglegeszik saját vélemény-

nyével és nem törődik más embernek ítéletével.“

Jenő egy percze elhallgatott, aztán nevetve mondá:

„Ugy-e, sok bohóságot beszélek? No, de te értesz engemet, nemde, Palikám?“

Pali mélyen sohajtott, de nem felelt.

„Min gondolkoztál el annyira?“ kérdé Jenő nyájasan.

„Oh, semmi, semmi“

„Semmi! No lásd, ez épen az a szó, melyet én akkor válaszul adtam a kapitánynak s aztán annyira megbántam. Te most gondoltál valamire, tudom. Valld meg, nekem testvérednek megvallhatod.“

„Ha épen akarod, —“ szolt Pali halkán és lassan, „arra a sötét árnyékra gondoltam, melyet tegnap említettél s melyről mondtad, hogy téged még a tengeren túl is követett.“

„Erre gondoltál?“ szolt Jenő s összerezent. „Ah, az valóban szomorú idő volt, Pali, s nem is szeretek beszélni róla. Nem is tudom, hogy említettem előtted.“

„Epen azon gondolkoztam, valjon e kellemetlen emlék alatt azt értetted-e, mikor a kapitánynak azt a kis hazugságot mondtad?“ szolt Pali kedvetlenül.

„Oh nem, nem azt! Sokkal nagyobb, sokkal roszabb volt az, aminek emléke még most is oly fájó nekem.“

„Még roszabb!“ kiáltá Pali akaratlanul s összerezent.

Néhány perczig hallgatagon lép-

deltek egymás mellett s úgy látszott, mintha mindkettőjük szívét nyomná valami. Végre Jenő szólalt meg először, mondván:

„Üljünk le ide a melegágy szélére, aztán elbeszélem neked történetemet.“

Pali visszahökken s kedvetlenül hebegé, hogy nem fáradt, nem akar leülni.

„De hosszú történet lesz ám, — elfáradsz, míg végéhez érek. Hosszu és rém nézve nagyon szomorú történet, amit elmondok, egy régi bűn emlékét elevenítem föl! Édes anyámon és Istenen kívül egyedül te fogod tudni!“

szólt Jenő fájdalmas izgatottsággal.

„Ne mondd el, ha fájdalmas visszaemlékezned reá,“ szólt Pali, egészen meghatva bátyja látható fájdalma által.

„De igen, elmondom, ha már belekezdtem. Ülj le ide mellém és figyelj.“

Pali leült.

„Tudod, hogy én katonai iskolában végeztem tanulmányaimat, legalább hallhattad ezt, mert akkor még te nagyon kiesinyke voltál. Az inté-

zet igazgatója minden esztendőben gyönyörű kardot adott jutalmul azon növendéknek, ki nemcsak legjobban tanult, hanem legjobb magaviseletet is tanúsított s büntetést az éven át egyszer sem kapott. E kard elnyerése pedig nemcsak olyan közönséges kitüntetés volt, hanem nagy jelentőséggel is bírt; az olyan ifjú, aki e kitüntetést elnyerte, különös figyelemben részesült

A SZÉP KAVICS (Lásd a 198. l.)

s bizonyos lehetett, hogy mihelyt az intézetben elvégezte tanulmányait, tisztte nevezik ki. Képzelted tehát, hogy sokan iparkodtak e kitüntetést elnyerni s én is ezek közt voltam. Az év vége felé azonban már csak

kettőnek lehetett reménye a kitüntetésre: nekem és egy, szegényebb szülőktől származó nagyon derék fiúnak, Ernőnek. Mondhatom, hogy mindketten becsülettel iparkodtunk egymáson tultenni; Ernő rendkívül szorgalmas, rendes, jó magaviseletű volt, de én is mindent elkövettem, hogy tanáraink tetszését megnyerjem; már csak néhány nap volt hátra a vizsgálatokig, s még mindig nem lehetett eldönteni, ki nyeri közülünk a jutalmat. Ernő annál inkább óhajtotta elnyerni, mert szegény fiú létere a kitüntetés által biztos kilátást nyert volna arra, hogy rövid idő alatt tisztí ranogot nyer és segítheti szegény özvegy anyját.

„Forró juliusi napok jártak. Az intézet közelében igen mély és ragadós folyó futott, melyben különös engedély és felügyelet nélkül tiltva volt fürödnünk. E tilalom nagyon szigoruan tartatott fenn, mert sokan közülünk nem tudtak jól uszni; az ily szigoru tilalom áthágása pedig az

efféle katonai intézetekben a legnagyobb bűnök közé tartozik. Néhány nappal a vizsgálatok előtt roppant hőség volt; kint sétáltam a folyó partján s ellenállhatatlan vágy ragadott meg, hogy a hűvös vízben kissé fölűdítsem testemet. Tudtam, hogy tiltva van, de a viz

oly csalogatólag intett, — nem bírtam ellenállani; senki sem látott, hamar ledobtam ruháimat s megfürödtem. Midőn visszatértem, a növendékeket a nagy teremben összegyűlve találtam; öt vagy hat közülök külön állott s ezekre az igazgató épen fogságbüntetést mondott ki és tudod-e miért? ugyanazért, amit én tettem; fürödtek engedély nélkül. Hideg veríték lepte el arczomat, lelki-

ismeretem azt sugta, hogy oda kell állanom az igazgató elé, s megvallanom, hogy én is bűnös vagyok; de nem tudtam mozdulni, gyáva, gyöngye voltam s szó nélkül távoztam szobámba. Egész éjjel nem aludtam s végre elhatároztam, hogy

A SZÉLMALMOS MOLNÁR GYERMEKEI.
(Lásd a 206. l.)

reggel mindent bevallok; de mikor a tanár elé léptem, eszembe jutott a kitüntetés, — és hallgattam.

„Hogy röviden végezzem, a vizsgálatok lefolytak s mert a jutalomra nézve köztem és Ernő közt választani kellett, végre én kaptam a nagy kitüntetését, melyet pedig egyáltalában meg sem kaphattam volna, ha egyszer büntetést kaptam volna. Szegény Ernő kétségbe volt esve s ki tudja? talán egész életére meg volt rontva. Midőn láttam szomorúságát, szívem összeszorult s lelkiismeretem örökké kinzott azon tudattal, hogy a kitüntetés engemet nem illet, hogy azt egyedül Ernő fogadhatja el jogosan, mert csupán ő viselte magát mindvégig kifogástalanul; én tehát meg-raboltam őt. De hazahoztam mégis a szép kardot s itthon ujjabb szenvedés várt reám, szüleim rendkívül örültek a kitüntetésnek s elhalmoztak dicséreteikkel, pedig minden szavuk egy-egy szurás volt lelkembe, mind arra emlékeztetett, hogy nem becsületes uton jutottam e dicsőséghez, hanem más-tól raboltam el. Oh, ez kinos idő volt!”

„Sokat szenvedtél, szegény Jenőm!” szólt Pali, egészen meghatva.

„Valóban sokat!” szólt Jenő, egy könyvet törölve ki szeméből. „De ezzel még nem volt vége szenvedéseimnek. Nem sokára megkaptam hadapródi kineveztetésemet s a rendeletet, hogy menjek a hajóra. Elutazásom napjának reggelén atyám hozzám lépett s így szólt:

„Kedves fiam, te nagy örömet

szereztél nekünk, én is akarok neked örömet szerezni s a tanárok jutalmát megtoldom ezzel.”

„És egy gyönyörű arany zseb-órát adott át, — aranyból volt mindkét födele s az egyiknek belső lapján nevem kezdőbetűi voltak bevésve. Oh, oly gyönyörű volt!”

„De én soha sem láttam”, szólt Pali esodálkozva.

„Meghiszem, mert csak, elutazásom napján kaptam. Ah! hány-szor kívántam, bár csak ne kaptam volna! Valahányszor ránéztem, és éjjel, mikor ketyegését hallottam, mindig azt hittem hogy az óra azt mondja: te csaló vagy! csaló vagy! Sokszor megragadtam, hogy a tengerbe dobjam . . .”

„De csak nem dobtad belé?”

„Nem . . . hanem visszaadtam édesanyámnak,” szólt Jenő mély sohajjal.

(Folyt. követc.)

A SZÉP KAVICS.

(Képpel a 196. lapon.)

Nézd csak, mi van a kezemben?
Szép kis kavics. Ottan leltem,
A kanyargó patak partján,
Neked adom kedves kis lány.

Nézd mily fényes, kerek, fehér!
Tán a gyémánttal is felér.
De ha nem is drága gyémánt,
Hordd nyakadban ékszer gyanánt.

Te még azt a rózsét addsz,
Emeld ide a nyakamba,
S úgy leszek megjutalmazva
Ha terhed én viszem haza.

A JÓ SZÓ HATÁSA.

(Képpel a 204. l.)

VOLT EGYSZER egy hatalmas hadvezér, ki nagyon szeretett a köz-katonák közé vegyülni, részt venni beszélgetéseikben és mulatságaikban s leginkább annak örült, ha föl nem ismerték, ami sokszor megtörtént, mert a vezér alacsony, csunya kis ember volt; ha köpenyébe beburkolózott, senki sem látott volna benne egyebet közönséges káplárnál. De épen mert mindig katonái közt volt, nagyon ismerte ezek szellemét, tudta, hogyan kell velök bánni s a katonák is szerették őt s emellett mégis félték tőle, tudván, hogy miután mindig köztök jár, minden rossz tettnek tudomására jut. És ha a derék hadvezér valakit megpirongatott, ezt nagyobb büntetésnek vették akár a vesszőzésnél is.

Egyszer háboru volt s a tábornok kevéssel a csata előtt minden ezredből maga elé hivatott néhány derék katonát és így szólt hozzájuk:

„Fiaim, holnap csata lesz. Ne feledjétek, hogy bármi történjék, nektek futni nem szabad, hanem mindig előre kell mennetek. Mig az ellenség rátok lő, ti is lőjjetek, szurjatok, de a foglyokat ne bántsátok, mert mi nem vagyunk gyilkosok, hanem katonák. Most menjetek és mondjátok meg társaitoknak, mit mondtam.”

Másnap a csata csakugyan megtörtént s kemény küzdelem után a derék tábornok győzött. Katonái vitézül harczoltak s épen midőn az ellenség már megfutott, két derék közvitéz elfogott három sebesült ellenséges katonát. Az egyik közvitéz, látván a foglyok vérző sebeit, azonnal bekötözgette, adott nekik bort kulacsából s még csekély eleségét is megosztotta velök. Ekként épen barátságosan ültek egymás mellett, midőn a derék közvitéznek néhány társa véletlenül odaért s meglátta a három foglyot.

„Micsoda? Ezek itt még élnek?” szólt dühösen az egyik. „Meg kell ölni őket.”

„Nem, nem pajtás!” szólt a közvitéz. „Én fogtam el őket s megkegyelmeztem nekik, nem szabad őket bántani.”

De azok nem hallgattak reá s már épen rárohanni készültek a szegény foglyokra, midőn hátuk mögött dörgő hangon kiáltá valaki: „Megállj!” Egy alacsony, portól fedett emberke jelent meg s látására az előbb oly vérszomjas katonák ijedten félrehúzódtak, mert e férfi maga a tábornok volt.

„Semmirevalók!” kiáltá a tábornok. „hogy mertek védtelen sebesülteket bántani? Takarodjatok!”

Azután a derék közvitézhez fordult, ki a foglyokat védelmezte.

„Te derék katona vagy, fiam. Ki tanított ily emberséges gondolkozásra?”

„Tábornok ur maga,” felelt a közvitéz. „Tegnap mondta nekünk, hogy katonák vagyunk és nem gyilkosok, nem szabad hiába vért ontanunk, — s én ezt nem felejtettem el.”

„Derék fiu vagy, büszke vagyok, hogy ilyen katonáim vannak. Jutalmul ezennel őrmesterré nevezlek s ha tovább is jól viseled magadat, tiszt lesz belőled.”

És a derék közvitézből csakugyan nemsokára tiszt lett. Nem volt oka megbánni, hogy megemlékezett a jó szóra, melyet a tábornok intézett hozzájuk.

A P A C S I R T A.

(Képpel a 201. l.)

Hova repülsz te madárka,
Én kedves, kis dalnokom,
Ha megpendül kasza, sarló
S dől a rend a halmokon?

„Fölrepülök föl a légbé,
A magasló ég felé
S biztatva az embereket,
Dalt zengek én lefelé.”

A M Ó K U S.

Te kis mokus, evetke,
Ha jól laktál, nevétsz-e ?

Ha van mogyoró, van mak :
Jó a kedvem ugyancsak

A PACSIRTA. (Liszt a 199 1)

mak :
x.

ANNÁCSKA GALAMBJAI.

(Vége.)

MA nő azonban, ki Annával beszélt, véletlenül éppen a gyógyszerész neje volt s midőn hazáért, azonnal elmondta férjének a dolgot.

„Szeretném, ha annak a kis leánynak egy kis leczkét adnál, mely megtanítsa őt, hogy az önzést irtsa ki szivéből,“ szölt a nő férjéhez. „Ha eljő orvosságért, ne adj neki masként, csak ha eladja érte a galambokat.“

„De hát mért bánjak vele ily kegyetlenül?“ szölt a gyógyszerész, ki igen jószívü öreg ur volt.

„Az ő saját jóvoltáért. Ő azt hiszi, hogy az orvosság meggyógyítja anyját, és mégsem tud áldozatot hozni érte.“

„Jól van, megkísértem.“

Alig néhány percczel később belépett Annácska s a gyógyszerész azonnal ráismert.

„Nos, mi kell neked, kis leányom?“

„Kérnék még egy üveggel abból az orvosságból, melyből minap vittem édes anyámnak.“

„Ah tudom . . . de ez igen drága szer; hoztál-e pénzt? Két forint az ára.“

„Egy forintom van . . . de a jövő héten meghozom a másik forintot is . . . addig itt hagynám zálogban ezt a két galambot . . .“

„Mutasd!“

A gyógyszerész megnézte a galambokat s Anna már örült, midőn látta, hogy a gyógyszerész nem tesz kifogást; öröme azonban nem sokáig tartott, mert az öreg ur csakhamar megszözlalt.

„A galambok tetszenek nekem, csak hogy ha egyszer átveszem, meg is tartom; arra nem állok rá, hogy egy hétig itt tartsam s mikorra már megszerettem, akkor te visszavegyed. Adok neked orvosságot, te pedig nekem adod a galambokat végképen s én a kalitkáért adok még külön egy forintot. No, áll az alku?“

A szegény kis leány egészen elszápadt s csak nagysokára tudott szölni.

„Nem . . . azt nem tehetem . . . ezek az én galambkáim, nem adhatom oda.“

„Ugy hát én sem adhatom az orvosságot,“ szölt a gyógyszerész és más munkához fogott.

Szegény Anna nagyon szomoruan ballagott haza; anyját még betegében találta s majd sirva fakadt, midőn anyja még dicsérte, mily jól elvégzett miudent s aztán így szölt:

„De miért vagy oly szomorú, kedves leányom? Talán mert oly kevés pénzt kaptál, hogy az orvosságra nem elég? Hja, hiába, a pénz nem olyan könnyen jön. Majd a jövő héten talán lesz, addig megsegít az Isten, talán csak nem leszek rosszabbul.“

E szavak éppen nem szölgáltak

Annácska megnyugtatóására. Igyekezett szórakozni, dolgozott, játszott galambjaival, de mégis mindig fülében csengtek e szavak: „Jobban szeretted galambjaidat, mint édesanyádat.“ Kezdetben haragudott arra az idegen nőre s a gyógyszerészre is, de lassankint maga sem tudta hogyan, inkább saját magára kezdett haragudni s úgy látta, hogy azoknak mégis igazuk van. Este anyja még rosszabbul lett s minden sohaja egy-egy szúrás volt Annácska szívébe . . . mindig az jutott eszébe, hogy ha most az orvosság megvolna, anyja talán nem szenvedne többé . . . ámbar a galambok, az igaz, oda volnának.

Nehéz küzdelem volt ez a kis leánynak, de reggel, mikor fölkel, már határozott. „Jobban szeretem anyámat mindennél!“ s rögtön be is akarta bizonyítani.

A gyógyszerész még reggelinél ült, midőn a szolgáló jelenté, hogy egy kis leány vár kint két galambbal, és szeretne bejönni.

„Ereszd be!“ szólt a gyógyszerész.

Anna belépett és zavarodottan köszönt, félénken tartva kezében a kalitkát.

„No, mi ujság?“ kérdé a gyógyszerész.

„Kérem alásan . . . elhoztam a galambokat, kérek értök orvosságot édes anyám számára!“

„Tehát ráállsz arra, hogy ideadod a galambokat az orvosság fejében?“

„Igen is rá, odaadom!“

„De aztán nem fogod-e megbánni?“

„Oh nem! nem, soha! Annyit sirtam tegnap óta . . . azt mondta egy asszony, hogy jobban szeretem galambjaimat édesanyámnál . . . de nem igaz, édesanyámat jobban szeretem mindennél e világon!“

„Igy már jól van. Mindjárt megkapod az orvosságot s az egy forintot, melyet a kalitkáért ígértem.“

Annácska, miután az orvosságot megkapta, egészen megkönnyebbült lélekkel sietett haza s örömmel mutatatta anyjának, mit hozott.

„Oh, mily szerencse, hogy végre megvan!“ szólt az anya. „De hát hol vettél pénzt az orvosságra, Annácskám? Remélem, hogy ki van fizetve?“

A kis leány ekkor hiven bevallott anyjának mindent s nem tagadta el azt sem, hogy egy ideig az önzés majdnem győzött benne a gyermeki szeretet fölött, de végre is teljesítette kötelességét.

„Isten áldjon meg érte, kedves, jó gyermekem!“ szólt az anya könnyezve. „Mihelyt fölgyógyulok s egy kis pénzeeském lesz, veszek neked még szebb galambocskát.“

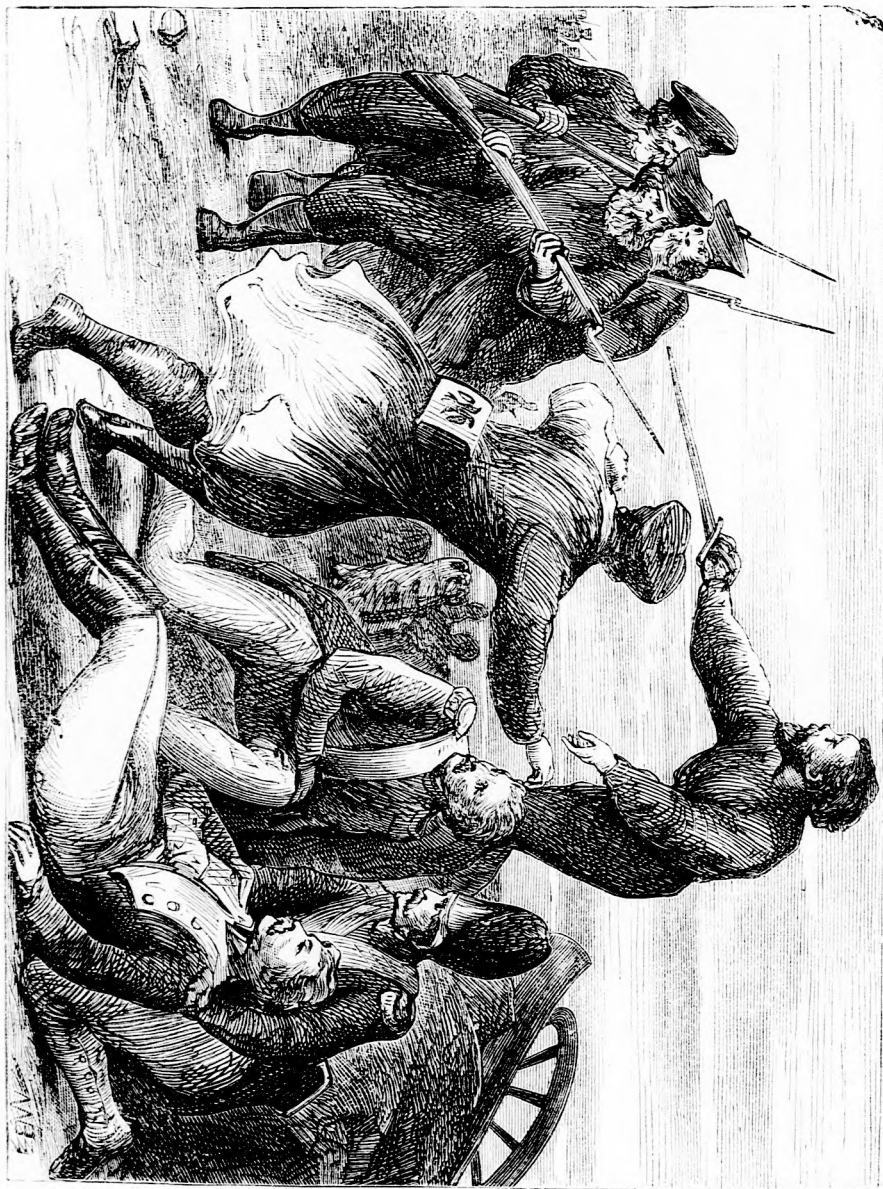
„De még ugyanazon napon nem esekély meglepetés várt ugy Annácskára, mint anyjára. Dél felé kopogás hallatszott az ajtón s egy szolga lépett be, egyik kezében a kalitkával, melyben a két galamb volt, a másik kezében pedig kosárral, mely tele volt

rakva süteménnyel, gyümölcsessel s effélékkel. A szolga nem szólt semmit, csak egy levélket adott, melyre e sorok voltak írva:

„Annácskának, a szegény özvegy

jó leánykájának, küldi az öreg gyógyszerész.”

Es így az áldozatkész gyermeki szeretet megnyerte jutalmát.

A JÓ SZÓ HATÁSA. (Tázd a 199. l.)

öreg gyógy-
sz gyermeki
át.

ALAMAJU KIRÁLYFI. (Lásd a 206. l.)

D É L I Á L O M.

(Képpel a 208. lapon.)

Mikor a nap forrón süt,
Megernyedek egy kicsit;
De aztán a hűs erdőbe
Megyek én el delelőre.

Döng a bogár s ott a fán
Szépen szól a csalogány.
Már a vadrózsa is nyílik,
Ni a hajamba hogy illik.

Álomba zeng a vad méh,
Ha száll a virág felé
És elnyulva a fa tövében
Edesdeden elalszom én.

A párnácskám zöld moha,
Mint a pihe oly puha;
Derekaljam csupa jó fű,
Mint a tollu olyan sűrű.

S amely alatt aluszom —
Lombsátor a paplanom.
Ilyen ágya — bármit mondnak —
Nincs a királykisasszonynak.

V Á S O T T F I U K.

Az iskolát mi nem sokra becsüljük,
De a falát annál jobban szeretjük,
A tövében gombozunk, gombozunk
S egy csöppet sem dolgozunk, dolgozunk.

ALAMAJU KIRÁLYFI.

(Képpel a 205. l.)

Afrikának keleti oldalán van egy ország, Abyssinia, melynek néhány évvel ezelőtt igen kegyetlen királya volt, Theodorus, ki azt állította, hogy egyenesen a bibliában emlegetett Saba királynétől származik. E király nagyon kegyetlenkedett nem csak saját népével, hanem az ott időzött idegenekkel is. Ezért aztán az angol királyné háborút izent Theodor királynak s le is győzte. Mikor a kegyetlen király látta, hogy nem menekülhet, maga megölte magát, de fia, Alamaju királyfi, akkor mintegy két éves, kis, fekete fiú volt s nagyon félt, hogy a győztesek majd úgy bánnak vele, mint az ő apja az idegenekkel. De ebben csalódott, mert elhozták őt Európába s jó nevelésben részesítették. Mivel pedig időközben más lett abyssinai király, Alamaju királyfiból nem lesz ugyan többé uralkodó, hanem lesz becsületes, mivel ember, ami mindenesetre többet és az afféle vad királyságnál.

MIT DALOLNAK

a szélmalmos molnár gyermekei?

(Képpel a 197. l.)

Zug a szél,
A haragja megeredt;
De nem fél

A három molnárgyerek.
A szél mentől jobban zúg, jobban bug,
Annál jobban örül a jó apjuk.

No csak fűjj,
Te bolond szél egyre fűjj,
El se bújj,
Két hétig le sem csucsúlj!

A szélmalmos molnárnak gyermekei
A szelet de igazán szeretik.

Hogy forog,
Malom szárnya hogy kereng!
Jó dolog!

Ilyenkor napunk dereng.
S mentől jobban forognak szárnyai,
Istent annál jobban kell áldani.

A TENGELICZ.

Egykor, midőn anyám kegyéből,
Egy-két garaskám vala még :
Egy tengeliczét koldulászva
A madarasztól megvevék.
„Vedd hát.” szolt ő, „e potom áron,
Ily olcsóért bizony sajnálom!
Nézd csak, mi szép az istenadta!
„Az Ur tréfából alkothatta.“

„Hogy' értsem ezt?“ kérdém. S mosolygván
Szolt az öreg: „Hát látd-e szolgálom,
Mar mi csak itt az erdőn élünk
És egymásnak sokat mesélünk ;
Tovább adom hát e mesét,
Hogy e dolog mikép esék :

— Midőn az Ur (talán ötödnap)
A kis madárkakat teremté,
Ott állottak mind egymás mellett,
Szép rendiben, amint csak kellett:
Vörösbecy, sármány, czinke, pinty,
A sas, ökörszem, mind, de mind,
Ott a műhelyben. — De még halvány,
Holt s néma mind ; csak mint a taljan
Deszkáján a gipsz-figurák
Miken a vásárban tulad.

Az Ur most csuprait veré.
Sok tarka szint vegyit belé,
S beföst velök minden madárkát:
Fejét, nyakát, begyét s a szárnyát.
Ott a galamb, fehérén, tarkán ;
Fénylő szemek a páva farkán ;
A fázány és havasi pinty,
Aranysárgás s pirosan int.
S így minden csuprot kiürített —
S misem jutott a tengelicznek.

Ekkor az Ur fogá magát
S minden madárba éltet ad ;
S lám : vékony, vastag csipegéssel
Mindnyája most szárnyára kél fel. —
Mint ma is a verébsereg,
Ha követ dob rá a gyerek.

Csupán a stiglicz vesztegel
S búsan tekint az Urra fel.
Lábhegyre áll, nyujtja nyakát
Mig az üres csuprokba lát,
S szol: „Lám azok ! — ki zöld, ki kék,
Föstetlen csak én maradék!
De mennyi nékem kéne, tán
Maradt a csuprok oldalán!
Mennyi piros maradt meg itten! . . .

(Az Ur egy foltot csap fejére.)
Itt meg, no lám, a lud fehére!
(S az ur szárnyára abból is ken.)
Emitt meg nézzed, annyi sárga!
(No te cigány, vedd el hát ezt még!)
Ott meg korom van a pohárba'
Mivel a hollókat kifestéd.
— Oh te bolond, nevetve szol az Ur.
No hát, ha mindből kell neked,
Szárnyadra ebből is kenek!“

No lásd fiam, ez így esék ;
S ne hidd, hogy ez csak szóbeszéd,
A tengelicz azért lett olyan tarka :
Az Isten sok pemzlit törült ki rajta !

KI VESZ BÁBUT?

(Képpel a 193. lapon.)

Ki vesz babut, esinos babut?
Nem tartom én dragára ;
A garabóm tele vele,
Csak husz krajczár az ára.

Kék a szeme, arca piros,
Kis szájában fehér fog.
Nézzék csak a tarka ruhát
Tagjain mikép ragyog.

Kell-e szöke, kell-e barna,
Valaszszanak kedv szerint ;
Mosolyogva tárt karokkal
Babum mind felétek int.

Jók, neveltek valamennyen
És ez nem fölösleges —
Az ember a külső megett
Tiszta szivet is keres.

DÉLI ÁLOM. (Lásd a 203. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. — Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ara negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon. —